

PŘIŠEL K NÁM MIKULÁŠ

Marie HOLKOVÁ

Osoby: Mikuláš
1. anděl
2. anděl
Rarach
Maruška
Hanička
Vendulka
Vítek
Marek
Jenda
Andílci
Děti

Režijní poznámka:

První a druhý anděl jsou větší dívky, tančící andělkové mohou být menší děvčátka. Kde nelze tančit, mohou jen zpívat a velcí andělé jim pomohou. Jenda by měl být již větší hoch.

Se souhlasem autorky vydalo Diecézní katechetické centrum v Brně v prosinci 1996

Vejdou dva andělé, cinkají zvonečky. Kde je možnost nácviku tance, tam andělé přitancí.

1. anděl:

Milé děti!
Právě k vám letí
radostná zpráva.
Dávejte pozor
zleva i zprava,
kdo to k vám jde.

Rarach (*plíží se za anděly, vyskočí dopředu*):

Tak já jsem zde.

2. anděl:

Zmizni odsud, rarachu!

Rarach:

Před tebou jsem bez strachu.
Tam, kde chci, tam mohu být.
Já přec neruším tvůj klid.
(*Vyplázne na anděla jazyk.*)

1. anděl:

Z dalekých výšin,
z nebeských krás
zaznívá k zemi
přátelský hlas.

Rarach (*skočí mu do řeči*):

Ten hlas já přece tuze dobře znám.
Jenže se s ním nerad setkávám.

1. anděl:

Přichází k vám přítel váš,
svatý biskup Mikuláš.

Rarach:

Ale ještě tady není.
Ledacos se brzy změní
na mou pěknou notečku.
Pojď sem, milý chlapečku!

Vítek (*přijde z obecnstva*):

Nač si budem spolu hrát?

Rarach:

Naučím tě krásně lhát.

Vítek:

Ale lhát se přece nemá.

Rarach:

Nemá? Jenom když jsou ústa němá.
Chacha!

Vítek:

Kdo lže, ten pak také krade.

Rarach:

Tomu učím staré, mladé.
Nechceš ke mně do učení?

Vítek:

K čemu by mi ta tvá škola byla?

Rarach:

Inu, tvá duše protivně bílá
by se v krásně černou proměnila.

Vítek:

Tvá barva se mi protiví.
Náš rod byl vždycky poctivý.
I když nejsme bohatí,
poctivost se vyplatí.
Víš, kdo mi to takhle řek?
No, přece můj tatínek.
A ten je vždycky prima.

Rarach:

Z poctivosti je mi zima. Brrr!

2. anděl:

Zmizni, zmizni, rarachu.
Vždyť jsi celý od prachu.
Zde jsou jenom hodné děti.
Na tvé svody nenaletí.

Rarach:

Já se chci jen kamarádit.
Může ti to nějak vadit?

2. anděl:

Kdo se s čertem kamarádí,
do pekla si cestu hledí.
Děti, chcete ho tu mít?
On by stále rušil klid.

Děti (*z hlediště volají*):

Nechceme. Nechceme!

Rarach:

Já se odsud vyhnat nedám.
Dál si vhodnou kořist hledám.
(*Rozhlíží se kolem.*)

2. anděl:

Pokušitel utéct musí.
Každý z nás ho vyhnat zkusí.
Udělejte svaté znamení.
Před tím prchá jeho mámení.
Takto svatý kříž děláme (*uděláme kříž*)
a v něm jistou spásu máme.

*Rarach se svíjí, když nad ním anděl udělá kříž, což může dělat i druhý anděl.
Také děti v hledišti dělají kříž.*

Rarach:

Achich, ouvej, to to bolí!
Jako by mě mlátil holí.
To raději utíkám.
Ale kam jen? Kam?
(*Zmateně pobíhá, pak zmizí.*)

2. anděl:

Vidíte sílu znamení kříže?

1. anděl:

Když se žehnáte, jste Bohu blíže.

Vběhnou malí andílkové, za nimi jde Mikuláš. Mohou jen zpívat anebo při zpěvu kolem Mikuláše tančit.

Andílkové:

Už je tady, už je tady,
přišel dobrý přítel váš.
Už je tady, už je tady
svatý biskup Mikuláš.
On je dobrý, on je svatý,
tak ho přece každý zná.
Nese dárky, pěkné dárky
hodným dětem rozdává.

Mikuláš:

Buď na věky Pánu sláva,
který všemu život dává.

Andělé (*velcí i malí společně pomalu*):

Chvalme ho na věky. Amen.

Mikuláš:

On je vši milosti Pramen.

1. anděl:

Byl jsi, světče, Bohu milý,
žes mu sloužil ze vši síly.
Celý život jsi mu dal.
Chudým jsi vždy pomáhal.

Mikuláš:

I v nebi jsem činný stále.
Svou přímluvou sloužím dále.
Zvláště mám rád hodné děti,
které Boží svátky světí.
Pojď sem, ty dívenko malá.
Chodíš ráda do kostela?

Maruška (*jde z hledišť k Mikuláši*):

Ano, prosím, každou neděli.

Mikuláš:

Předved' nám, jak se umíš modlit.

Maruška (*sepne ruce a obrátí se do hlediště*):

Milý Bože, Otče náš,
ty své věrné děti znáš.
Dej nám, prosím, požehnání,
ať nás anděl zlého chrání.
A přiveď nás do nebe,
ať jsme šťastni u tebe. Amen.

Mikuláš:

To bylo pěkné, že ano, děti?
Taková slova do nebe letí
všem andělíčkům pro radost.
Vždyť modlitba je velký skvost.
Anděl ji v nebi zapíše.
(*Do hlediště řekne*):
Kdo má rád Pána Ježíše?

Děti:

Já! – Já také!

Mikuláš:

On vás má také všecky rád.
A chce vás na svém srdci hřát.
Dal vám tatínka, maminku,
tvoříte šťastnou rodinku.
Jestlipak jste vždy hodné k nim?

Děti:

Ano. Jsme.

Mikuláš:

Někdy zlobíte, to já vím.
Ale když je odprosíte,
svou vinu tím napravíte.
Kdo chce přednést básničku?
Anebo modlitbičku?
Ty, děvčátko, pojd' sem!

Hanička (*přijde k Mikuláši, ukloní se jemu i divákům*):

Kdybych byla poupátko,
pěkně bych voněla pro Ježíška.
Kdybych byla ptáčátko,
pěkně bych zpívala pro Ježíška.
Ale nejsem poupátko,
nejsem ani ptáčátko.
Jsem jen malé děvčátko
pro Ježíška.
(*Opět se ukloní.*)

Marek (*vběhne na jeviště nepozván. Kvapně se ukloní a spustí*):

Přiletěl k nám andělíček,
setřásl mi spánek s víček.
Už je ráno, už noc není!
Pošlu k nebi pozdravení.
Matičko má, Maria,
řekni za mne Gloria.
Sláva Pánu Ježíši!
Kéž mou prosbu vyslyší.
Ať mou duši skryje v dlani
a od zlého vždy mě chrání! Amen.

Vendulka (*volá a hlásí se jako ve škole*):

Prosím, já chci také přednášet.
(*Jde k Mikuláši.*)

Vendulka:

Andílku Boží v nebeské výši,
psaníčko tobě do nebe píši.
Pozdravuj ode mne Matičku Boží,
ať svého Ježíška do mého srdíčka
jako do jeslí vloží.
(*Ukloní se a odejde za potlesku andělů i Mikuláše.*)

Mikuláš:

To jsou hezké modlitbičky.
Jsou jako hořící svíčky,
planoucí jen k Boží chvále.
Jsou jako to pestré kvítí,
které jen barvami svítí.

Mikuláš (*pokyne do první lavice Markovi*):

Kterou modlitbičku ty znáš?

Marek (*jde k Mikuláši*):

Prosím, tu hlavní – Otče náš.

Mikuláš:

Složil ji Pán, jak dobře víme.
Tu se teď všichni pomodlíme.

Všichni i obecenstvo se modlí společně Otče náš.

Mikuláš:

Potom vám andělé dárky dají.
Zasloužíte je? Oni vás znají.

Jenda:

Dovol mi, světče, ještě pár vět,
nežli se vrátíš do nebe zpět.

Mikuláš:

Jen mluv, hochu. Poslouchám.

Jenda:

Díky, svatý Mikuláši,
žeš navštívil farnost naši.
Za dárky též děkujeme.
Ale víc od tebe chceme.

Mikuláš:

Copak ještě bych měl dát,
Vyhovím tvé prosbě rád.

Jenda:

Přijmi moji omluvu,
že si troufám něco chtít.
Chceme tvoji přímluvu.
Chceme tě za slovo vzít.
V nebi přec tvé slovo platí
u Ježíše i u Máti.

Mikuláš:

Své slovo vám mohu dát.
A zač se mám přimlouvát?

Jenda:

Aby lidé staří, mladí,
měli se tu vždycky rádi.
A po té pozemské pouti
směli v moře blaha vplouti.
Spolu s andělskými hlasy
radovat se z Boží krásy.

Mikuláš:

Lepší úkol jsi mi nemoh dát.
Ano, chci se za vás přimlouvát.
Teď se však loučím se všemi.
Buď pokoj Kristův na zemi!

*Žehná všem přítomným a pomalu odchází. Andělkové ještě mohou provést taneček za zpěvu písně
anebo jen zpívají na odchod.)*

Andělkové:

Už jde domů
k tomu stromu,
který vede do nebe.
Mikuláši,
duši naší
zamluv místo u sebe.

*Všichni účinkující mohou zpívat s nimi.
Pokud by byl tanec delší než písnička,
možno na stejný nápěv zpívat jen tralala...*

Po potlesku obecenstva mohou andělé rozdávat dětem dárky.

...